

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

Pasarét, 2012. március 29.
(csütörtök)

Horváth Géza

A NÉMA PRÉDIKÁCIÓ

Alapige: Máté 26,6-13

Amikor Jézus Betániában a leprás Simon házában volt, odament hozzá egy asszony, akinél egy alabástrom tartóban drága kenet volt, és ráöntötte az asztalnál ülő Jézus fejére. Amikor látták ezt a tanítványai, bosszankodtak, és ezt mondták: „Mire való ez a pazarlás? Hiszen el lehetett volna ezt adni sok pénzért, és azt a szegényeknek juttatni.”

Amikor Jézus észrevette, ezt kérdezte tőlük: „Miért bántjátok ezt az asszonyt? Hiszen jót tett velem, mert a szegények mindig veletek lesznek, de én nem leszek mindig veletek. Mert amikor ezt a kenetet a testemre öntötte, temetésemre készített elő. Bizony, mondom néktek, hogy bárhol hirdetik majd az evangéliumot az egész világon, amit ez az asszony tett, azt is elmondják majd az ő emlékezetére!”

Imádkozzunk!

Hálásan köszönjük, örökkévaló Urunk, hogy segedelemkérés végett e szent helyre feljöhettünk.

Áldunk és magasztalunk, hogy megtartottál bennünket e mai napon is irgalmas szeretetedből, és végtelen kegyelmedből élhettünk, végezhattük dolgainkat. Te látod, Urunk, hogyan, milyen indulatok voltak a szívünkben és milyen gondolatok voltak a fejünkben.

Áldunk azért, hogy megvallhattuk ebben az énekben, hogy bizony nagyon sokszor elménket, értelmünket lelki sötétség fogja be. Áldunk azért is, hogy a te világosságodba jöhettünk ezen az estén is, és vallhatjuk együtt, hogy lábunk előtt mécses, szövétnek a te igéd, mert annak világossága, fénye és ereje van.

Megvalljuk, Urunk, hogy bizony az is igaz ránk nézve, nemcsak az, hogy szükségünk vannak, hanem, hogy lelkünk sokszor a jóra képtelen. Azt énekeljük, és azt kértük: indítsd lelkünket készsége. Ennek pedig mindig meghatározója legyél te magad, hogy mikor és mire indítsz bennünket.

Kérünk, ma este is beszélj velünk, ma este is legyen üzenetté igéd a számukra. Vedd körül a szívünket, szenteld meg azt. Hadd imádjuk a te nevedet, hadd dicsőítsünk téged, az örökkévalót.

Ámen.

Igehirdetés

Nemcsak azért olvastam fel ezt a történetet a Bibliából, mert a kalauzunk szerint tegnapelőtt olvastuk, hanem azért is, mert ez az eset a virágvasárnapi bevonulás előtt történt közvetlenül. Nekünk pedig vasárnap lesz az az ünnep, amikor arra emlékezünk, hogy Jézus Krisztus bevonult Jeruzsálembe. Oda, ahol elárulják, megkínózzák, megfeszítik és ahol majd fel is támad.

Éppen ezért, legyen előttünk ma este ennek a történetnek néhány üzenete. Márk és János is leírja ezt a történetet. Ilyenkor érdemes elolvasni, ha több evangélista is leírta ugyanazt. Nincs abban ellentmondás, de azt szoktuk mondani, ha van például egy szobor, akkor mást lát az, aki előlről nézi, mást lát az, aki oldalról nézi, mást, aki felülről nézi, de ugyanarról a szoborról van szó. Így lehetnek a leírások között eltérések, de ugyanarról a történetről beszélünk és ugyanazokról a szereplőkről.

Az olvastuk itt, hogy Jézus Betániában a leprás Simon házában volt. Nyilván Simon meggyógyult, de így emlegették: a leprás Simon. Lázár is ott van egy másik evangélium tudósítása szerint. Márta felszolgál, úgy látszik csak folytatta tovább ezt a sürgés-forgást. Mária pedig elővesz egy drága szelencét, amelynek drágasága a tartalom, egy drága nárdus kenet, és azt ráönti Jézus Krisztus fejére.

A tanítványok rögtön felhorkannak, főképpen Júdás, és ki is mondja: mire való ez a tékozlás? El lehetett volna adni és a szegényeknek adni az árát. Jézus azonban azt mondja nekik: Miért bántjátok ezt az asszonyt? Hiszen jót tett velem. A szegények mindig veletek lesznek, de én nem leszek mindig veletek. „Bizony mondom néktek, hogy bárhol hirdetik majd az evangéliumot az egész világon, amit ez az asszony tett, azt is elmondják majd az ő emlékezetére!”

Rögtön két szó van itt, amiért álljunk meg. Azt mondja Jézus: az evangéliumot *hirdetik*, azt, amit ez az asszony tett, *elmondják*. Hirdetni az evangéliumot kell. Hirdetni az örömuzenetet lehet. Nem az asszony cselekedetét kell hirdetni nekünk. Nem azt, hogy ez az asszony mit tett, hanem azt, hogy mit tett Jézus. Éppen ezért az evangéliumot hirdetik, és amit ez az asszony tett, azt elmondják az ő emlékezetére.

Azt mondja nekünk ez az ige, hogy az ilyen cselekedetek nincsenek elfelejtve, fel vannak írva. Eltelt kétezer esztendő, és lám, felolvastatik és elmondatik ma este ennek az asszonynak a története. Nem tudjuk, hogy meddig fog még az evangélium hirdettetni, hogy mit tett Jézus Krisztus, de valóban ennek az asszonynak a cselekedetét is el fogják mondani. De ennek a történetnek a közepében mégis az evangélium, az örömhír van. És amit ez az asszony tett, azt szeretnénk elmondani tanulságul, hogy lehet Jézust így is szeretni. Aki Jézust szereti, annak ki is lehet mutatni ezt a szeretetet. Nemcsak úgy lehet szeretni Jézus, hogy mondjuk, hanem úgy is, hogy valaki kimutatja, valaki tékozol, valaki pazarol, valaki áldozatos életet él. Úgy is lehet Jézust szeretni, imádni és követni, és előtte hódolni.

Az egyik evangélista megjegyzi, hogy ez Betániában történt, ahol Lázárt feltámasztotta a halálból. Betánia erről volt híres. Ha én most faluneveket, vagy

városneveket mondanék, akkor bizonyára azonnal tudnának mondani valamit, hogy mi történt ott valamikor, lehet annak 50 vagy 60 éve. Vannak olyan városok, amelyek valami miatt elhíresültek. Vagy bűntény volt ott, amit nem lehet kitörölni az emlékezetből, vagy egy csata volt ott, aminek akár a győzelme, akár a veresége meghatározó lett a magyar nép számára. Vagy lehet, hogy egy nagy ébredés volt. Azt mondanám: Alcsút, akkor nekünk nem az jut eszünkbe, milyen ott a tornaterem, kik a vezetők, hanem az jut eszünkbe, hogy 3-4 ezer fiatal énekl: „Halld az ég harangi zengnek, drága hír, Jézus él, s most kegyelme napja van”, és a platánfák alatt ifjak százai hullnak térdre a Golgota keresztje előtt és lesznek Jézus Krisztus követői.

Betánia arról lett híres, hogy ott Jézus feltámasztotta Lázárt. Így mondták az emberek, így írta le az evangélista is. Ott, ahol Jézus megmutatta hatalmát, megmutatta az Ő dicsőségét, hogy neki nem probléma egy negyednapos halottat kihozni a sírból, feltámasztani, új életet adni. És milyen jó, hogy Betániát erről ismerték.

Arra gondoltam, hogy vajon a mi szűkebb környezetünket hogyan ismerik?

Kerestek valakit az egyik házban, és kérdezték a közel lakókat, hol lakik ez az ember? Azt mondták: ott lakik, ahonnan az ének kiszűrődik, oda menjen, mert ott mindig énekelnek. Lehetett volna olyant is mondani: ott lakik, ahol káromkodnak, ahol veszekednek stb.

Egy kisvárosban kerestek valakit, és nem magyarázta az illető, merre lakik, csak azt mondta: ahol mindig nyitva van a nagykapu. Valahogy megjegyeznek bennünket, valamit ránk ragasztanak.

Nemcsak Betániára ragasztották rá, hogy ott, ahol feltámasztotta Jézus Lázárt a halálból. Lehet, hogy emberekre is ráragasztanak jelzőket, eseményeket, történéseket, cselekedeteket, a múltnak dicső vagy kevésbé dicső jellemzőit vagy történéseit. Betánia az, ahol Jézus feltámasztotta Lázárt, és ott, ahol egyszer történt valami. Azt olvassuk az igében, hogy ismét Betániában volt Jézus. Ahol egyszer történik valami, ahol a Jézussal való találkozásnak vannak eredményei, áldásai, ott mindig vannak következmények is. És folytatódik tovább az áldás, bemegy Jézus a poklos Simon házába, ahol Mária az egy font értékű drága nárdus kenetet Jézus fejére önti.

Az igéből tudjuk, hogy ez egy napszámosnak, egy munkásnak az egy évi bére volt, ami abban az időben magas összeg volt. Általában az ilyen nárdus kenetet, olajat az ember a saját temetésére tartogatta, hogy majd az ő testét kenjék meg ezzel, vagy pedig talán egy amolyan takarékbetét is volt ez. Valaki ezt megvette és azt mondta: ha nagy szükség lesz rá, akkor majd eladom. Ha nagy baj van, ha megszorulok, ha beteg leszek, ha nem tudok keresni vagy dolgozni, akkor legfeljebb eladom, mert elég hosszú ideig lehet belőle élni. Sok embernek ez tartalék volt.

Jön Mária és azt mondja: nem kell tartalék. Nem akarom magam megbiztosítani. Nem akarok magamról gondoskodni, mert van nekem Uram, akinél be vagyok biztosítva, és aki majd gondoskodik rólam. Milyen csodálatos lelkiület – de erről nem beszél az ige. Lehet, hogy fel sem mérte, hogy mennyit ér ez a

szelencében levő nárdus kenet. Ő nem gondol semmire. Miért? Mert szerette Jézust, és ki akarta mutatni az iránta való szeretetét. Felvállalta ezt egy olyan házban, ahol férfiak vannak, ahol ott vannak a tanítványok. Mária odamegy, mert mindig szeretett Jézus lábánál lenni, hallgatni Őt. Mindig hódolattal és imádattal ült a lábánál. Most cselekszik valamit: ráönti a drága nárdus kenetet. Nem gondol a jövőre, a tartalékra, a félretettre. Mintha érezné, tudná, hogy mi fog következni nemsokára.

Mária hittel nézett előre — mi bizonyossággal tekinthetünk hátra, a nagy-péntek eseményeire ennyi év távlatából.

Ez a történet arról is beszél nekünk, hogy csak az tud Jézusnak adni, aki tudja, hogy mit kapott tőle. Mindig van összefüggés a között, amit Jézustól kapunk, meg a hála között. Jézus elmondja, hogy akinek sok bűne bocsáttatott meg, az jobban szeret. Van összefüggés. Mária azért szerette ennyire Jézust, mert neki sok bűne bocsáttatott meg. Őt is nagy mélységből emelte ki az isteni szabadító szeretet, és ajándékozta meg új élettel.

Olyan sok közömbös, közönyös ember van, akik úgy elvannak. Szolgálatom során sok emberrel találkoztam, akik Jézus Krisztus közelében úgy elvannak: ha kell, énekelnek, ha kell, felállnak, ha kell, imádkoznak valamit. De hála Istennek, találkoztam olyanokkal is, akik olyanok, mint a Móriák, akik előveszik a drága nárdus kenetet, akik kimutatják a hálájukat, akik kimutatják a szeretetüket, akik úgy gondolkoznak: egész élttem sem lesz elég, zengnem az Ő dicséretét. Azért a nagy szabadításért, nagy kegyelemért.

Ismertem olyanokat, akiktől majdnem megkérdeztem, de tudtam, hogy honnan van ez a nagy odaszánás, ez a nagy lendület, ez a tette készség? Hát innen gyökerezik, az igéből. Mert Móriának is onnan gyökerezett, a Jézus Krisztus iránti kimondhatatlan és nagy szeretetből, odaadásból, odaszánásból. Jönnek a tanítványok, jön Júdás, és bosszankodnak. Így mondja Isten igéje: bosszankodtak és ezt mondták: „Mire való ez a pazarlás?” A régi fordítás szerint: tékozlás. És megszólják, bántják ezt az asszonyt. Gondolom, furdalta őket a lelkiismeret, hogy ők nem tesznek ilyet, ők messze vannak ettől. Egy asszony meg többet ad, jobban kimutatja a szeretetét, azt valahogy le kell húzni, meg kell szólni, hogy ne látszódjon olyan nagynak az ő tette. Ne emelkedjen följük, hanem legyen velük egy szinten.

Azt mondják: sok pénzért el lehetett volna adni, és azt a szegényeknek juttatni. A tanítványok fejben rögtön kiszámolták az árát ennek a kenetnek, mert az ő fejükben egy kis számológép működött. Amikor a kenyeret is szaporítja Jézus, Fülöp azt mondja: nincs annyi kenyérünk, mert kétszáz dénár kenyér is kevés lenne ennyi népnek. Rögtön beszorozta: hány fej, mennyit esznek meg. Gyorsan megmondta, hány kiló, és már fújja. Igen ám, de ezek a tanítványok ennek az olajnak csak az árát látják, de nem érzik, nem élik át az értékét ennek a cselekedetnek. Mert más valaminek az ára, és más valaminek az értéke.

Ha testileg gondolkodunk, mindig árakra van beállítva, mennyibe került. De Jézus itt arra akarja megtanítani az övéit, hogy mennyi az értéke ennek. Az én temetésemre nézve cselekedte ezt. Itt többről van szó, mint arról, hogy ez

mennyibe kerül, mennyiért lehet eladni, hogy lehet ezzel kereskedni. Az én temetésemről van szó, az én áldozatomról van szó, az én szenvedésemről van szó. Ez az asszony megkente a testemet a temetésre. Annak a Jézusnak, akit ki akarnak dobni, le akarnak taszítani, akiről már gondolkodnak, hogyan lehet elárulni, szinte már szervezik a katonai csapatot, akit megostoroznak, csúfolnak, töviskoronáznak — milyen jól esett az, hogy van valaki, aki ráönti a fejére a drága nárdus kenetet.

Ahogy a Kátéban is olvassuk: miért kellett Jézusnak szenvedni? És olvasuk: az egész élete szenvedés volt. Nemcsak most virágvasárnaptól nagypéntekig, hanem hitvallásunk szerint az Ő egész földi élete, amikor felvette emberi formánkat, emberi természetünket magára, az Ő istenségére, az neki attól kezdve szenvedés volt. Harminchárom év szenvedéssel tele, és valaki odamegy, és azt mondja: szeretlek, Uram. Odamegy és ad neki. Mert mindig úgy mentek Jézushoz, hogy Ő adjon nekik. Hozták a betegeket, gyógyítsa meg. Éhesek vagyunk, adjon enni. Halottunk van, támassza fel. Neked van hatalmad rá.

És akkor jön valaki, aki nem kérni akar Jézustól, hanem adni akar. És nem is akármit, hanem hálaáldozatot. Jézus — ez érdekes — elfogadja. Miért bántjátok őt? A temetésemre cselekedte. Szegények meg mindig lesznek veletek. Bőven lesz alkalmatok arra, hogy a szegényeknek adjatok. Nem azt mondja a tanítványoknak: igazatok van, hanem elfogadja, hogy az az értékes kenet, ami egy éves fizetés, az Jézus fején, haján, lecsorogjon a porba és felszívja a por. Ablakon kidobott pénz.

Nem az a kérdés, hogy ilyen dolgokat te hogyan látsz, hanem az, hogy Jézus hogyan látja. Nem az a fontos, hogy dolgokat te hogyan értékelsz, hanem az, hogy Jézus hogyan értékeli. Nem az a fontos, hogy te hogy gondold, hanem az, hogy Jézus hogyan gondolja. Júdás rögtön rávágja: el kellett volna adni és a szegényeknek adni. Könnyen mi is rávágjuk: vannak éhezők, nyomorultak, szegények, van, akinek nincs fűtése — mert a fejünkben nekünk is sokszor ott van ez a tanítványi számítás, számolgatás. Hány lélegeztető gépet lehetne venni stb.

Nem az a fontos, hogy bizonyos dolgokat mi hogyan látjuk, hanem az a fontos, hogy Jézus hogyan látja, hogy értékeli. Aki nem viszi Jézus elé a gondolatait, az hibázik és vétkezik. Mert azok lehet, hogy emberi gondolatok, emberi agynak a szüleményei. Lehet, hogy Jézus azt mondja: nincs igazad.

Hogy egy példát mondjak: olyan szép, amikor a templomépítésről olvasunk. Salamon nem tudja, mit vigyen be a templomba. Neki hatalmas Istene van, dicső Ura van. Igaz, nem lakik Ő kézzel csinált templomokban, de ott, ahol a középén az áldozat van, ahol a bárány vére folyik, ahol szent nép, az Isten népe hódolni akar dicső Urának, ott legyen aranyból még a kilincs is. Voltak szegények akkor is. Sába királynője meg jó messziről eljön, mert hallja, hogy Salamon mit csinál. És Isten nem mondja neki: ne.

Nem azt mondja, hogy jó arra a templomra tyúkól ajtó is, mert vannak szegények. Isten megmondja, hogyan készítse a frigyládát — nemrég olvastuk. Arannyal hogyan borítsa be, milyen arany karikát tegyen rá. Ha az aranybor-

A NÉMA PRÉDIKÁCIÓ

---

júnak le tudtatók húzni a gyűrűket, a függőket, az aranyláncokat, akkor legfeljebb lehúzzátok most is, hogy az én dicsőségem tündököljön. Az én hatalmam, tisztaságom látszódjon meg ezen a földön is. Én is aranyvárost készítettem ám nektek, hol vígan lépkedünk színarany utcákon át, s halljuk angyalok dicséretét. Mert ott is a Bárány lesz a középén. Ott is a Bárány énekét éneklük. Ott is a szabadításnak az éneke fog hangzani.

Igen, nem az a lényeg, hogy mi hogyan gondolkozunk, hanem az, hogy Jézus mit mond.

Néhány nappal ezelőtt ült velem valaki szemben, és elmondta: gyerekkoromban az édesanyám a kezünkbe nyomta a perselypénzt, amikor gyermekistentiszteletre mentünk. Tudod, mennyi volt? Húsz gombóc fagylalt ára. Az öcsémnek megint a kezébe tette. Nem voltunk gazdagok. Ők meg kétszer annyit vettek magukhoz és így mentünk minden vasárnap a templomba. Ma ez a fagyi 3800 Ft.

Gyerekkorunkban azt énekeltük: elkészített adományom az Istennek szentelt. Az Ő áldott segítsége nélkül semmink sincsen. A jókedvű adakozót szereti az Isten. Gyerekének volt, de azért nem fogom soha elfelejteni.

Egy bácsi Szatmárban, a 70-es években két borjút vitt leadni, mert jött a szarvasmarha-felvásárló. Viszi a két borjút az utcán, s elmegy a templom előtt. Felnéz a templomra, amin már egy tenyérnyi vakolat sem volt. Könnyes lett a szeme ennek a hívő parasztembernek, és azt mondta az utcán az embereknek: az egyik borjú árát arra adom, hogy a templomot vakolják ki. És akkor jöttek a többiek, és azok is adtak. Miért? Mert valakitől ezt látták. Mert valaki azt mondta: nem a gyerekeimnek adom, nem a jövőmet építem belőle, hanem az Isten házára akarom adni.

És a nyírségi bácsi, ahol templomot építettek, amikor kitűzték az alapot, akkor a bácsi odaállt a kitűző mellé, lépett egy jókorát, és azt mondta: az én költségemre ennyivel nagyobbra. Lehet, hogy csak egy méterrel lett nagyobb a templom, de nagyobb lett.

Értjük? Értjük, hogy vannak Máriaék? Mondhatnék még sok történetet. Szegények mindenkor lesznek veletek. Péter fogadkozik: Uram, nem eshetik ez meg teveled. Az életemet adom érted. Mária meg odamegy és ráönti a kenetet. Ez a néma prédikáció. Lehet úgy prédikálni, hogy az ember meg sem szólal? Lehet úgy üzenetet átadni, hogy az ember egy szót sem mond? Lehet. Péter azt mondta: nem eshetik ez meg teveled. Az életemet adom érted. Mária meg némán cselekszik. Nem fogadkozik, nem ígér, nem mond nagy szavakat, de tesz valamit. Valamit, amit kétezer év múlva, most mi, elmondunk, és megemlékezünk róla. Nem ő a középpont, hanem Jézus. Nem az ő cselekedete a döntő, hanem Jézusé.

De nekünk meg kell tanulni, hogy van hálaáldozat. Amit Jézus kér, azt megtegyük. Nekünk be kell állítani gondolatainkat Jézus gondolataiba. Nemcsak az árát kell valaminek tudnunk, hanem az értékét is komolyan venni, mint ahogy Mária tette. Lehet, hogy bolondság. A világ szemében biztos, hogy bolondság a hívő ember odaszánása. Bolondság, amikor odaszánjuk az időnket, az

erőnket. Hányszor megkapjuk, meg hányszor meg fogjuk kapni: kimosták az agyadat.

Az előző helyünkön kiszámolta valaki, hogy aki minden alkalomra jön, vagyis ötször jön egy héten a gyülekezetbe, bolondság. Igen, sok minden bolondság, de az Isten előtt kedves. Nekünk nem a világnak kell megfelelni, nem a világnak kell tetszeni, nem a hitetleneknek és pogányoknak és ateistáknak. Nekünk Jézust kell szeretni, ezt a szeretetet kell kimutatni és így kell hódolni, hogy más is lássa, csodálja és leborulva áldja Jézust.

Most kérek téged, hogy „több szentséget árasz, „több lelkesedést, több könnyet a bűnért, több béketúrést. Több hitet Uramban, több megnyugodást”. Több odaszánást, több győztes erőt és több hálaáldozatot, mert Jézus szeretett téged, és önmagát adta. Ehhez képest mi semmit nem tudunk adni. Ehhez képest a 300 dénár árukenet semmi. Ha idehozod mindened, az is semmi. De Jézus először a szívünket kéri. Pál írja az egyik gyülekezetnek: Nem azt keresem, ami a tettek, hanem titeket, magatokat kereslek. Jézus először mindig szabadítani akar, mindig könyörül, de elfogadta, ha valaki szereti, és elfogadta, ha valaki kimutatja az iránta való kimondhatatlan szeretetét.

Imádkozzunk!

Köszönjük, ezt a néma prédikációt, amit Mária cselekedett. Áldunk téged azért, hogy kimondhatatlan szeretete volt feléd. Pedig ez nem is hasonlítható ahhoz a szeretethez, amellyel te szeretted őt, és amellyel szeretsz bennünket.

Kérünk, bocsáss meg minden ítélkezést. Amikor nem azok között vagyunk, akik hálával áldoznak, hanem azok között, akik keményen kritizálnak, megszólalnak, és tudják, mit kellett volna miből tenni. S lehet, hogy közben a tanítványok elmentek a szegények és éhezők mellett, de azt, ami nem az övék, felhasználták volna, odaadták volna.

Bocsáss meg, Urunk, hogy mi is csak azt akarjuk odaadni, ami nincs, amit remélünk, azt akarnánk neked szálni, amit nem kaptunk meg. Bocsáss meg nekünk, hogy azt, amink van, azt meg sokszor magunknak tartjuk meg.

Kérünk, járass bennünket úgy a lelki élet útján, ahogy Máriát, aki tudja, hol a helye, tudja, mit kell cselekedni, s aki szeret téged.

Kérjük, áldd meg éjszakánkat. Szeretnénk a kezedbe tenni betegeinket, különösképpen azokat, akik súlyosak, és akikért naponta imádkozunk, és itt lennének a gyülekezet közösségében, ha a betegség nem tartaná őket távol.

Kérünk a holnapi napunkért. Áldd meg a holnapi tennivalónkat. Adj nekünk csendes estét és éjszakát. Hadd legyen hálás a szívünk, és hadd örvendezzünk neked és benned.

Ámen.

Schulz J. A. Péter, 1790. 502.

Föl- kelt im- már a szép hold, A
 csil- lag- ez- res ég- bolt Oly tisztán tün- dö-
 köl; Az er- dő áll sö- té- ten, S fe-
 hér köd künn a ré- ten Cso-
 dá- san száll a lég- be föl.

2. Mély csend borult a földre, S mit alkony leple
 főd be, Meghitten integet, Mint nyájas, tiszta hajlék,
 Hol nappalodnak terhét Kialhatod, feledheted.

3. Nem látod-é a holdat? Fél arca int, mosolyg
 csak, Pedig kerek, egész. Van sok, mit itt az ember Nem
 lát jól földi szemmel, És oktalan nevetni kész.

4. Mint gyenge, földi férgék, Kik bűn útjára tértek,
 Mi nem sokat tudunk, Sok csalfa képet üzünk, Sok
 furfangot kifőzünk, S a céltől csak messzebb jutunk.

5. Ó add, üdvöd keressük, Ne a mulandót lessük,
 Ne kössön fénye meg; Hagyj egyszerűvé válni S előtted
 élni, járni, Mint vidám, boldog gyermekek.

6. Ha jó a végső óra, Fordítsd a kint is jóra, És
 adj szelíd halált; Ha innen elvezetsz te, Ó, hadd jutunk
 egedbe, Úr Istenünk és jó Atyánk!

Claudius Mátyás, 1740–1815.